

Arrest

nr. 339 129 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 10 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Palestijnse origine te zijn, diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 maart 2024.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 30 april 2025. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 29 augustus 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat die luidt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig van Khan Younis en bent van Palestijnse origine. U maakte er uw middelbaar af en begon nadien te werken op de markt als groentendrager. In september 2023 verliet u Gaza richting Egypte. Uw broer [M.A.] (O.V. [...]) vertrok zo'n twee maanden voor u, omstreeks juni of juli 2023. In Egypte nam u meteen het vliegtuig naar Turkije. U verbleef daar zo'n drietal maanden in Izmir tot u verder reisde naar Griekenland, Kos. Bij aankomst werd u door de Griekse politie aangehouden en bestolen. Nadien brachten ze u naar een kamp alwaar u uw vingerafdrukken liet nemen op 17 december 2023. Op 24 december 2023 diende u daar effectief uw verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 februari 2024 ontving u een internationale beschermingsstatus van de Griekse autoriteiten. De dag erop verliet u het opvangcentrum te Kos, u verbleef er drie dagen op straat en nam nadien de boot richting Athene. Vanuit Athene reisde u meteen door naar Thessaloniki waar u een maand verbleef. U zocht er werk in de omliggende landbouwgebieden. Gedurende deze zoektocht werd u tot tweemaal toe aangevallen en bestolen door Pakistanen. In Thessaloniki verkreeg u uiteindelijk uw paspoort. Nadien reisde u terug naar Athene waar u na een week wachten, samen met uw broer [M.] op 28 maart 2024 het vliegtuig nam richting België, alwaar u meteen uw verzoek om internationale bescherming indiende.

U verklaarde niet naar Griekenland te kunnen terugkeren omdat u daar geen werk vond en de omstandigheden er slecht waren. U zou doorheen uw verblijf in Griekenland op regelmatige tijdstippen door de politie zijn tegengehouden, die u daarbij racistische en respectloos bejegenden. Verder verklaarde u ook problemen gehad te hebben met bendes Pakistanen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Palestijns paspoort en identiteitskaart, uw originele Griekse paspoort en Adet (kopieën niet inbegrepen in de groene map), kopieën van de Palestijnse identiteitsbewijzen van uw vader en moeder, foto van uw woning in Gaza van voor en na de bombardementen, foto van uzelf aan de grensovergang en kopieën van een onderwijscertificaat en een werkcontract van in Gaza.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Tijdens uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van 8 april 2024 gaf u aan last te hebben van depressieve gedachten (Verklaringen DVZ, vraag 29, d.d. 08/04/2024; bijkomende vragen M-status Griekenland, d.d. 08/04/2025). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 30 april 2025 bracht u deze klachten niet opnieuw ter sprake.

Integendeel, bij de aanvang en halverwege het onderhoud verklaarde u expliciet dat het goed met u ging (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 30/04/2025; NPO, p. 2, 11). Ook toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of u medische klachten heeft repliceerde u van niet en benadrukte u nogmaals dat u zich goed voelde (NPO, p. 20-21).

Voorts heeft u geen medische documenten ingediend ter onderbouwing van de eerder genoemde depressieve klachten, noch heeft u bij DVZ bijzondere procedurele noden aangegeven (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, d.d. 08/04/2024). Het persoonlijk onderhoud verliep verder op een normale manier en hieruit konden geen problemen worden afgeleid. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. **Uit de elementen die voorhanden zijn (informatie toegevoegd aan de blauwe map, 'Hellenic Republic, Gr. Dublin Unit, d.d. 10/05/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.** Deze vaststelling wordt door u niet betwist (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 30-04-2025; NPO, p. 11).*

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten

uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten (zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82). Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" (Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92).

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden (Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97).

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Griekenland is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de

EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Daar waar u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige situaties – zo liet u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud opmerken dat de omstandigheden in het kamp in Kos niet goed waren, het eten was slecht en er was onvoldoende water en internet (NPO, p. 10) – moet vooreerst worden opgemerkt dat deze feiten – hoe laakbaar ook - zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn

*Daar waar u verklaarde dat u uit Griekenland wegging en niet terug kan omdat u te maken had met **racisme en discriminatie** - u verklaarde dat u bij aankomst op het eiland Kos door de Griekse politie van uw bezittingen werd ontdaan en op agressieve wijze werd behandeld en u in Athene en Thessaloniki elke dag door de politie werd gecontroleerd, aangesproken met de term "arabsha malaka" en op een slechte manier werd bekeken (NPO, p. 15, 20) – dient vooreerst te worden opgemerkt dat u van beide incidenten geen melding maakte bij de DVZ. Integendeel, naast het feit dat de politie in het asielcentrum jullie eenmalig had gezegd dat jullie terroristen waren verklaarde u geen problemen te hebben gekend met de Griekse autoriteiten. Voor het CGVS verklaarde u dan aanvankelijk dat u wel problemen had gekend met de grenspolitie maar daarna geen problemen meer heeft gekend met de Griekse autoriteiten om vervolgens te verklaren dat u **nu en dan** gestopt werd door de politie die u uitschold (CGVS p. 15) om later uw verklaringen opnieuw te wijzigen en te zeggen dat u **elke dag** door de politie werd gecontroleerd, uitgescholden en slecht bekeken werd (CGVS p. 20). In het licht van deze discrepanties en wisselende verklaringen kunnen uw verklaringen niet zonder meer door het CGVS gevolgd worden. Er mag immers van u verwacht worden dat u consistent bent in uw verklaringen.*

*Hoe dan ook blijkt dat u voor geen van deze incidenten stappen heeft ondernomen om deze door u aangehaalde wanpraktijken aan te kaarten bij de (hogere) Griekse autoriteiten. Met betrekking tot het grensincident bleek dat u geen formele klacht indiende over het optreden van deze (grens)politie, noch heeft u melding gemaakt van het voorval bij een ngo of andere derde organisatie (NPO, p. 19). U stelde dat u geen klacht kon indienen omdat het simpelweg niet in u opkwam dit te melden of verdere stappen te ondernemen (NPO, p. 19). Dit kan uw nalaten niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht is juist om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en om eventuele verdere problemen te voorkomen. Indien de Griekse (hogere) autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Evenmin bleek u klacht te hebben ingediend toen u gefouilleerd en/of racistisch bejegend werd door de politie in Thessaloniki of Athene, volgens u omdat u geen klacht kan indienen tegen de politie. Het Commissariaat wijst erop dat het in het kader van internationale bescherming in de eerste plaats aan u is om zicht te informeren over de beschikbare nationale rechtsmiddelen of klachtprocedures in het land waar u bescherming geniet, en deze zondig aan te wenden. Wat betreft uw verklaringen over **uw problemen met de Pakistanen** (NPO, p. 13, 20) die u zouden bestolen hebben dient opgemerkt te worden dat u ook hier naliet om deze problemen bij de bevoegde instanties aan te kaarten (NPO, p. 20). Hoewel u aangeeft dat de situatie te groot was om zelf op te lossen en u niet wist of u dit aan de politie moest melden, kan uit deze houding niet worden afgeleid dat de autoriteiten niet bereid of in staat waren om hulp te bieden. Er kan de Griekse autoriteiten immers niet verweten worden geen hulp te willen bieden ten aanzien van uw situatie, indien ze in de eerste plaats niet eens op de hoogte gesteld werden.*

Bijgevolg maakte u niet aannemelijk dat u alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor u de enige overgebleven uitweg was.

*Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met **bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, gezondheidszorg, werkgelegenheid en onderwijs** voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor*

uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Wat betreft uw verklaringen dat u geen werk vond in Griekenland (NPO, p. 16), dient te worden opgemerkt dat u niet alle van u te verwachten stappen heeft gezet om aan werk te geraken in Griekenland zodoende er uw situatie te verbeteren, uw toegang tot de woningmarkt te vergemakkelijken en te integreren in de Griekse samenleving. U verklaarde kort na het verlaten van het centrum naar Thessaloniki gereisd te zijn, dit omdat u vernam dat u daar heen moest voor uw Adet en paspoort (NPO, p. 12). Nauwelijks een maand later verliet u reeds Thessaloniki richting Athene waar u na een week het vliegtuig nam richting België. Louter op basis van deze vaststelling kan reeds besloten worden dat uw zoektocht naar werk in Griekenland alle ernst ontbeert. U verklaarde weliswaar werk gezocht te hebben in Thessaloniki, maar dat niet gevonden te hebben (NPO, p. 12). Dusdanig werd u gevraagd om uw zoektocht naar werk uit de doeken te doen, waarop u stelde dat u de boerderijen rondom Thessaloniki bezocht en naar werk vroeg bij winkels en op de markten (NPO, p. 13). Meermaals gevraagd of u, los van die winkels en boerderijen, nog andere zaken had geprobeerd om werkt te vinden ontkende u uitdrukkelijk (NPO p. 13). Pas nadat u werd gevraagd of u interimkantoren bezocht had, stelde u van wel. Daarbij kon u echter de namen van deze kantoren niet meer herinneren. Evenals zou u een organisatie bezocht hebben, maar ook daar wist u de naam niet meer van. Dergelijke instanties, en al zeker interimkantoren, werken tegenwoordig vooral online, maar dergelijke sites bleek u niet geraadpleegd te hebben omdat u stelde niet te weten hoe dit diende te gebeuren (NPO, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u eveneens geen contacten hebt gelegd met instanties als de Griekse arbeidsdienst (DYPA) noch dat u bij dergelijke instanties informatie hebt ingewonnen over mogelijkheden tot tewerkstelling (NPO, p. 14, 15).

U gaf aan dat u niemand kende die u in dergelijke zoektocht kon bijstaan (NPO, p. 16). Nochtans verklaarde u zelf dat u contact had met mensen in Griekenland die er werk gevonden hadden en u reeds hadden geholpen met het regelen van uw documenten (NPO, p. 12, 14). Dat mensen in een gelijkaardige positie wel in staat waren om werk te vinden staat bovendien haaks op uw bewering dat er hoe dan ook geen tewerkstelling in Griekenland mogelijk is. U gaf immers zelf aan dat ze werk hadden gevonden en dit door simpelweg te blijven zoeken (NPO, p. 14). Ondanks dat u mensen kende die er klaarblijkelijk in geslaagd waren een job te bemachtigen in Athene, zocht u in Athene zelf nooit naar werk - noch elders in Griekenland - omdat u dan reeds besloten had dat u Griekenland ging verlaten (NPO, p. 16). Dit zijn andermaal indicaties dat u het daadwerkelijk bekomen van een werkplek nauwelijks serieus nam. Hieruit kan dus allerm minst geconcludeerd worden dat u alle mogelijke hulpmiddelen in uw zoektocht naar werk, in tegenstelling tot wat u zelf beweerde, hebt uitgeput

*Wat betreft uw verklaringen met uw **beperkte kennis van de Griekse taal en het hieraan gelieerde onderwijs** (NPO, p. 13, 16), wat volgens u de communicatie bemoeilijkte en uw zoektocht naar werk belemmerde, heeft u evenmin geloofwaardig aangetoond dat u concrete maatregelen hebt genomen om deze belemmering te overwinnen. U stelde dat u bepaalde stappen ondernam om de taal te leren en scholen bezocht had, maar dat jullie hiervoor dienden te betalen (NPO, p. 14). Gevraagd naar welke scholen dit dan waren verklaarde u dat dit geen school was maar een soort van appartement, u kon hier ook de naam niet meer van herinneren. Verder verklaarde u uitdrukkelijk dat u geen andere instellingen meer bezocht had (NPO, p. 15). Het is opmerkelijk dat u later andermaal verklaarde dat u weldegelijk scholen zocht en bij de overheid langs ging (NPO, p. 16). Dit ondergraaft vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van de door u gestelde inspanningen.*

Er werd u tevens de mogelijkheid geboden om bewijs over te maken van uw contact met deze scholen zoals mailverkeer of brieven, maar ook hier antwoordde u ontkennend (NPO, p. 16). Hoe dan ook, de loutere vaststelling dat u moest betalen om les te volgen betekent niet dat taalonderwijs in Griekenland niet bestaat of niet toegankelijk zou zijn voor u als erkend vluchteling.

Voorts stelde u dat u de taal oefende op uw gsm, maar zodra gevraagd werd dit concretiseren in de tijd, verzandde u in algemene verklaringen dat u alles probeerde te doen om werk te vinden en de taal te leren, (NPO, p. 15). Verder stelde u dat u op relatief korte tijd en op eigen houtje al redelijk wat Engels had geleerd in België (NPO, p. 6). Dit toont aan dat u weldegelijk in staat bent om nieuwe talen te leren en zich aan te passen aan de omgeving.

*Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u voorts over **alle benodigde documenten beschikte** om legaal in Griekenland aan de slag te gaan. U verkreeg een Adet en een paspoort (NPO, p 4). Voorts verklaarde bij DVZ (Bijkomende vragen M-status Griekenland; d.d. 08/04/2024) dat u naast uw Adet ook beschikte over een AFM. Gedurende uw persoonlijke onderhoud bevestigde u dit aanvankelijk, maar bleek u dit navenant ook te verwarren met het hebben van een AMKA (NPO, p. 17, 18). Uit objectieve informatie blijkt echter dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in*

Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. **Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; **Greece Refugee Info**, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen kon ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op <https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSABIPReportEN.pdf>

Over uw verklaringen over dat u in Griekenland eveneens **niet over een woning beschikte**, nog het volgende (NPO, p. 16). U verklaarde in Kos drie dagen op straat geleefd te hebben in afwachting van uw vertrek naar Thessaloniki. Los van uw week in Athene - waar u enkel en alleen naar toe ging in afwachting van uw vlucht verbleef u hoofzakelijk in Thessaloniki (NPO, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk toegang had tot huisvesting in Griekenland. Immers zodra jullie geld hadden huurden jullie een huis/kamer. (NPO, p. 18-19). U deed los daarvan ook geen enkele moeite om één van de beschikbare hulpkanalen, zoals derde organisaties, ngo's of de Griekse overheid, raad te plegen om u te helpen bij het vinden van een meer duurzaam verblijf (NPO, p. 21). U stelde simpelweg dat er niemand zou zijn om u daarmee te helpen. Dat u het enerzijds niet noodzakelijk vond om hier ondersteuning bij te vragen en anderzijds geen moeite had bij het vinden van een woning, kan niet zonder meer gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Griekenland op straat zal belanden.

Waar u bij DVZ (bijkomende vragen M-status Griekenland) verklaarde dat u medische zorgen trachtte verkrijgen in Griekenland maar deze niet ontving omdat u daarvoor diende te betalen dient opgemerkt te worden dat u hiervan geen enkele melding maakte tijdens uw gesprek op het CGVS. Integendeel u stelde simpelweg dat uw medische toestand goed (NPO, p. 20-21) was en bovendien kwam nergens in uw relaas kwam naar voor dat u ooit beroep hebt moeten doen op medische instanties in Griekenland. Hoe dan ook, het loutere feit dat u diende te betalen voor medische zorg, houdt niet in dat u hier geen toegang tot heeft.

Voorts was u ook niet eenduidig over het feit of u al dan niet in het bezit was van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) waarmee u toegang heeft tot medisch zorgen in Griekenland. Waar u voor DVZ nog verklaarde dat u over een AMKA beschikte, bleek u voor het CGVS de AMKA te verwarren met de AFM.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; **Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights** , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; **Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

De informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van gratis toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where

the doctor provided the prescription”) UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigen van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare/>; en *Communication on the status of migration management in mainland Greece* (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - *Information Guide for Beneficiaries of International Protection* – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

Wat betreft de verwijzing van uw advocaat naar “arrest nr. 320.159 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 januari 2025”, waarin geoordeeld werd dat personen uit de Gazastrook zich in een toestand van bijzondere psychische kwetsbaarheid kunnen bevinden, onder meer als gevolg van de recente gebeurtenissen kan nog het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan hierbij opgeworpen worden dat arresten van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde hebben.

Hoewel er niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een impact kan hebben op uw mentale toestand, toont u niet aan dat u op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die uw zelfstandig functioneren beïnvloeden.

U verklaarde – zoals supra reeds gesteld tijdens uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van 8 april 2024 dat u last heeft van depressieve gedachten (Verklaringen DVZ, vraag 29, d.d. 08/04/2024; bijkomende vragen M-status Griekenland, d.d. 08/04/2025). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 30 april 2025 bracht u deze klachten niet opnieuw ter sprake.

Integendeel, u verklaarde meermaals expliciet dat het goed met u ging (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 30/04/2025; NPO, p. 2, 11). Ook toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of u medische klachten heeft repliceerde u van niet en benadrukte u nogmaals dat u zich goed voelde (NPO, p. 20-21). U legde ook geen medische documenten neer ter onderbouwing van de eerder genoemde depressieve klachten. Bijgevolg kan worden besloten dat uw gezondheidstoestand niet voldoende is om aan uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid toe te kennen, en derhalve een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigen.

Afsluitend wijst het CGVS op het feit dat u klaarblijkelijk **zelfredzaam** genoeg bent om u – mits de juiste stappen van uw kant - in de Griekse samenleving te vestigen. U studeerde in Gaza tot uw achttiende en werkte nadien zelfstandig op de markt als groenten leverancier (NPO, p. 5, 6). U regelde de reis vanuit Gaza naar Griekenland volledig zelf en legde deze voornamelijk alleen af (NPO, p. 7, 8).

U bleek in staat om uw paspoort en Adet aan te vragen en beschikt heden ten dage nog steeds over de originele exemplaren (NPO, p. 4). In België bent u erin geslaagd om vast werk te vinden, redelijk wat Engels te leren en verklaarde u al wat gespaard te hebben (NPO, p. 6, 19).

Bovendien heeft u vrienden in Griekenland die u reeds eerder geld leenden en te hulp stonden, en heeft u in België familie die u in het verleden al financieel ondersteunde, waardoor u over een netwerk beschikt die u mogelijk bij een eventuele overbruggingsperiode in Griekenland kan bijstaan (NPO, p. 12, 14 en 4, 5, 15, 17, 20, 21).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, scholing, familiesituatie en verblijf in Gaza wordt in deze beslissing niet getwijfeld, maar hebben nagenoeg geen invloed aangezien ze geen betrekking hebben op uw leven in Griekenland. De overige documenten werden in supra reeds besproken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén

feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw broer [M.A.] werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: 'Vluchtelingenverdrag'), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: 'EVRM'), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: 'Handvest'), van de artikelen 48 tot 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: 'Vreemdelingenwet'), van artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), van artikel 4 en de artikelen 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Vooreerst gaat verzoeker in op de samenwerkingsplicht van verwerende partij. Noch de bestreden beslissing (die zeer beknopt is), noch het toegezonden administratief dossier bevat voldoende informatie over de situatie van vluchtelingen in Griekenland. Een dergelijke analyse, zonder verwijzing naar voldoende documenten of recente concrete informatie over Griekenland, schendt de bovenstaande bepalingen, waaronder artikel 3 van het EVRM, en de Europese rechtspraak. In het licht van de door verzoeker uiteengezette elementen betreffende zowel zijn individuele situatie tijdens zijn verblijf in Griekenland als de objectieve algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming, loopt verzoeker een reëel risico te worden onderworpen aan een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling indien hij naar Griekenland zou terugkeren, hetgeen een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zou betekenen.

Vervolgens bespreekt hij zijn verblijfsvergunning. Het CGVS is van mening dat verzoeker wel degelijk internationale bescherming geniet. *In casu*, ondanks het feit dat de verblijfsvergunning in februari 2024 is verkregen - wat verzoeker niet betwist - is er volgens verzoeker geen garantie dat deze bij verlies of vervaldatum kan worden verlengd. In theorie is de verblijfsvergunning drie jaar geldig vanaf de datum van afgifte, maar er is geen concrete informatie waaruit blijkt dat dit hier het geval is. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij betoogd dat er geen reden was om aan te nemen dat verzoeker zijn verblijfsvergunning niet kon laten verlengen. De verwerende partij heeft deze beweringen niet gebaseerd op nauwkeurige en objectieve informatie. In dit verband merkt verzoeker op dat het verlengen van een verblijfsvergunning in Griekenland uiterst ingewikkeld is voor personen die internationale bescherming genieten. Verzoeker verwijst naar algemene informatie hieromtrent. Het is volgens verzoeker zeer waarschijnlijk dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten, gezien het gebrek aan hulp van de Griekse autoriteiten, en dat hij talrijke moeilijkheden zal ondervinden om in zijn meest elementaire behoeften (voedsel, onderdak) te voorzien.

Hierna gaat verzoeker in op de onmenselijke en vernederende leefomstandigheden in Griekenland. Hij doet eerst een theoretische uiteenzetting alvorens in te gaan op zijn individuele situatie. Verzoeker stelt dat hij, ondanks het feit dat hij deze verblijfsvergunning heeft verkregen, in een situatie van dringende materiële nood verkeerde. Verzoeker benadrukt dat hij bijzondere kwetsbaarheden heeft aangetoond. Verzoeker staat voortdurend onder druk en is gestrest door de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt en door de huidige situatie in de Gazastrook. Verzoeker stelt dat hij in Griekenland geen enkele organisatie heeft aangetroffen

die hem konden helpen met het vinden van een slaappleats, voedsel en werk. Hij werd niet geïnformeerd over zijn rechten. Hij werd tijdens zijn verblijf in Griekenland geconfronteerd met racisme en discriminatie, onder andere door de politie en bij zijn zoektocht naar werk. Hij kon in Griekenland geen waardig bestaan leiden. Al deze elementen vormen het kwetsbare profiel van verzoeker. Hij is getraumatiseerd door Griekenland en zal zich daar nooit kunnen vestigen, zo betoogt hij. Daarnaast werd verzoeker herhaaldelijk mishandeld en er zijn geen aanwijzingen dat de situatie in Griekenland sindsdien is verbeterd, integendeel. Hij betoogt dat hij zich heeft ingespannen om zich in Griekenland te integreren, overal in Thessaloniki geprobeerd heeft werk te vinden en zijn best heeft gedaan om Grieks te leren maar dat dit tevergeefs was. Verzoeker verwijst verder naar bronnen waaruit blijkt dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in strijd zijn met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel van het handvest. Hij bespreekt de toegang tot sociale steun, huisvesting, medische zorgen en de arbeidsmarkt. Verder gaat hij ook in op xenofobie en discriminatie in Griekenland, waarvan hij zelf ook het slachtoffer is geworden in Griekenland. Dit is een van de belangrijkste redenen waarom de verzoeker Griekenland heeft verlaten, zo stelt hij.

Het staat volgens verzoeker dan ook buiten kijf dat de meest recente informatie, voor zover nodig en mogelijk, een verslechtering van de situatie bevestigt. Verzoeker verwijst ten slotte ook nog naar vroegere rechtspraak van de Raad. Het zou volgens verzoeker kennelijk onredelijk zijn om hem terug te sturen naar Griekenland waar de risico's van onmenselijke en vernederende behandeling worden vastgesteld.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift

1. Bestreden beslissing;
2. BJB attest.

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet op 23 september 2025 vanwege de commissaris-generaal een nota met opmerkingen waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en antwoordt op de middelen in het verzoekschrift. In de nota wordt ook volgende recente landeninformatie bijgebracht: *“Country Report: Greece. Update 2023”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024; *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* gepubliceerd door RSA d.d. april 2025; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”* gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en *“COI FOCUS GRECE Aide aux migrants”*, gepubliceerd door Cedoca op 25 juli 2025. Voor deze rapporten wordt telkens een consulteerbare weblink vermeld.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU

en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland op 25 januari 2024, dat hij als vluchteling werd erkend op 6 februari 2024 en dat hem een verblijfsvergunning werd uitgereikt die geldig is tot 5 februari 2027 en een reisdocument dat geldig is tot 24 februari 2029 (AD, landeninformatie, stuk 1).

Verzoeker betwist niet dat hij een verblijfsvergunning en vluchtelingenpaspoort kreeg in Griekenland nadat hij er door de Griekse autoriteiten als vluchteling werd erkend. Er ligt verder geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker hebben ingetrokken of beëindigd. In zoverre de verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of hij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat waar verblijfstitels voor begunstigden van internationale bescherming blijken artikel 24 van de Richtlijn 2011/95/EU in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), dit in beginsel niet het geval is wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de

eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, maar eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

4.4. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

4.5. Verzoeker verklaart dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren omdat hij daar geen werk kon vinden en omdat de omstandigheden er slecht zijn. Hij zou doorheen zijn verblijf in Griekenland op regelmatige tijdstippen door de politie zijn tegengehouden, die hem daarbij racistisch en respectloos bejegenden. Verder verklaarde hij ook problemen gehad te hebben met een bende Pakistanen.

Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt. In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing en het administratief dossier, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift verwijst naar objectieve landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland en dat bovendien de commissaris-generaal in naar nota met opmerkingen recente landenrapporten heeft bijgebracht, zodat geen schending van de samenwerkingsplicht blijkt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen.

Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2023”*, AIDA/ECRE, p. 264). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders

verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2023”*, AIDA/ECRE, p. 244). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic*

rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto’s) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO’s en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen: - loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers; - individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten; - integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus "the European way of life", en vorming in sociale vaardigheden; - huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf; - gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving; (ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (*Dimosia Ypiresía Apascholísisis*, DYPA); (iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven. Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het

HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbepoort, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, p. 270-271).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandsstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden

(toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28).

Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé-dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-51).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-51).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken.

Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asiendienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke

hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie.

Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (“*Country Report: Greece. Update 2023*”, AIDA/ECRE, p. 247).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratistische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en

socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (ge viseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

4.6. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstrekt deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

4.6.1. Hierboven werd er reeds op gewezen dat verzoekers verblijfsvergunning in Griekenland nog geldig is tot 5 februari 2027. Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning reeds verstrekt is. Zijn betoog en verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot de moeilijkheden waarmee statushouders in Griekenland kunnen geconfronteerd worden bij het bekomen of verlengen van hun verblijfsvergunning, is bijgevolg niet dienstig. Bovendien blijkt dat verzoeker op heden nog over zijn originele Griekse documenten beschikt (NPO, p. 4 en AD, documenten, stuk 2). Waar verzoeker betoogt dat hij gedurende de periode van verlenging van zijn verblijfsdocument geen toegang zal hebben tot werk of werkloosheidsuitkering, beschikt verzoeker, gelet op de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument,

over voldoende tijd om tijdig de verlenging van zijn ADET aan te vragen en te vermijden dat hij in een situatie komt waarin zijn ADET niet langer geldig zou zijn. Verder volstaat zijn algemeen betoog, nog gesteld dat hij een periode in afwachting van verlenging van zijn ADET zou moeten overbruggen, niet om te besluiten dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland, als statushouder met een ADET waarvan de geldigheidsduur pas in februari 2027 afloopt, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden, gelet op wat hierna is uiteengezet over verzoekers zelfredzaamheid en netwerk.

4.6.2. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij hem sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van actuele ernstige medische of psychologische of andere problemen die hem zouden verhinderen zijn rechten als statushouder met een verblijfsvergunning geldig tot 5 februari 2027 in Griekenland te doen gelden en hem zouden verhinderen de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder mogelijks kan worden geconfronteerd, in afwachting van de afgifte en activering van zijn AMKA, het hoofd te bieden. Verzoeker is namelijk niet eenduidig over het feit of hij al dan niet in het bezit was van een AMKA waarmee hij toegang heeft tot medisch zorgen in Griekenland. Waar hij bij de DVZ nog verklaarde dat hij over een AMKA beschikte, bleek hij bij het CGVS de AMKA te verwarren met de AFM (NPO, p. 18).

Verzoeker haalt tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkel element aan dat erop wijst dat hij met actuele ernstige medische of psychologische problemen zou kampen die zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Bij de DVZ gaf verzoeker aan last te hebben van depressieve gedachten (AD, DVZ, Verklaring DVZ, vraag 29 en bijkomende vragen M-status Griekenland). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 30 april 2025 bracht hij deze klachten niet opnieuw ter sprake, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing. Zowel bij de aanvang als halverwege het onderhoud verklaarde verzoeker expliciet dat het goed met hem ging (NPO, p. 2 en 11). Ook toen hem uitdrukkelijk gevraagd werd of hij medische klachten had antwoordde hij ontkennend en benadrukte hij nogmaals dat hij zich goed voelde (NPO, p. 20-21). Hij legt bovendien ook geen psychologische attesten neer die die op medische of psychologische problemen wijzen. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel vertoont en dat hij getraumatiseerd is omwille van wat hij heeft meegemaakt in zijn land van Verzoeker legt in de loop van de procedure bij het CGVS en de Raad evenwel geen enkel attest neer waaruit zou kunnen blijken dat hij in het verleden psychologische begeleiding heeft gevraagd of gevolgd of actueel krijgt. herkomst, door wat hij heeft meegemaakt in Griekenland en door wat er momenteel gebeurt in Gaza. Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijks nog familie, vrienden en kennissen (in erbarmelijke omstandigheden) heden verblijven, een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoeker, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor zijn psychisch welzijn of dat hij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij hem sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet concreet en op overtuigende wijze aangetoond. Ook het loutere verwijzen naar rechtspraak van de Raad hieromtrent volstaat niet om dit aan te tonen, gelet op het gebrek aan precedentenwerking. Verzoekers algemene betoog volstaat niet om aan te tonen dat bij hem sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem in geval terugkeer naar Griekenland zou verhinderen zijn rechten als statushouder te doen gelden of dat zijn zelfredzaamheid door de voormelde problematiek in zijn individuele omstandigheden dermate ondermijnd is dat hij niet in staat zou zijn de moeilijkheden waarmee hij geconfronteerd kan worden als terugkerende statushouder bij het (eventueel her)activeren van zijn AMKA of actualiseren van zijn AFM, te overwinnen zonder daarbij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Hij legt ook geen psychologische attesten neer ter ondersteuning van deze beweringen.

Er kan bijgevolg niet blijken dat bij verzoeker sprake is van ernstige medische of actuele psychologische problemen die zijn vermogen om zijn rechten als statushouder met een ADET die geldig is tot 5 februari 2027 en een AFM die pas na die datum kan gedeactiveerd worden, in Griekenland te doen gelden, heden dermate verminderen dat moet worden besloten dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land.

4.6.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker voldoende zelfredzaam moet worden geacht om de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM nog geldig zijn tot 5 februari 2027, in Griekenland zou kunnen geconfronteerd worden het hoofd te bieden.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat bij verzoeker niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker verklaarde in Gaza gestudeerd te hebben tot hij 18 jaar oud was en daarna zelfstandig gewerkt te hebben op de markt als groenten leverancier (NPO, p. 5-6). Hij is er in België in geslaagd om vast werk te vinden, redelijk wat Engels te leren en verzoeker verklaarde ook al wat gespaard te hebben (NPO, p. 6 en 19). Bovendien heeft hij vrienden in Griekenland die hem reeds eerder geld leenden en te hulp kwamen, en heeft hij in België familie die hem in het verleden al financieel ondersteunde, waardoor hij over een netwerk beschikt (NPO, p. 4-5, 12, 14 -15, 17 en 20-21). Verder heeft verzoeker ook een facebook en instagram account (NPO, p. 6-7). Er kan bijgevolg

redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker over voldoende digitale vaardigheden beschikt om de administratieve procedures voor de eventuele (her)activering van zijn AMKA op te starten en te volgen alsook voor de aanvraag voor een vervangkaart voor zijn ADET.

Verzoeker weerlegt niet dat hij blijkt geeft van zelfredzaamheid zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing en er kan gelet op zijn individuele omstandigheden redelijkerwijze aangenomen worden dat hij in staat is om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden en de periode die eventueel nodig is om zijn AMKA te (her)activeren of zijn AFM te actualiseren, te overbruggen zonder dat hij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie terecht komt.

4.6.4. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf als statushouder voor zijn vertrek uit Griekenland door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en persoonlijke keuze om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie belandde.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen geenszins blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Er kan namelijk uit zijn verklaringen afgeleid worden dat verzoeker niet de intentie had om in Griekenland op duurzame wijze zijn leven als statushouder uit te bouwen aangezien hij slechts ongeveer een maand na het verkrijgen van zijn beschermingsstatus vertrokken is uit Griekenland. Het is voor verzoeker op basis van dit kortstondig verblijf na het verkrijgen van zijn beschermingsstatus, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit zijn verklaringen blijkt daarnaast ook dat hij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een zijn leven als statushouder uit te bouwen in Griekenland. Verzoeker stelt dat hij in Griekenland geen werk kon vinden (NPO, p. 16), maar er dient te worden vastgesteld dat hij niet alle van hem te verwachten stappen heeft gezet om aan werk te geraken in Griekenland en zodoende er zijn situatie te verbeteren, zijn toegang tot de woningmarkt te vergemakkelijken en te integreren in de Griekse samenleving. Hij verklaarde immers kort na het verlaten van het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming naar Thessaloniki gereisd te zijn omdat hij vernam dat hij daarheen moest om zijn ADET en paspoort op te halen (NPO, p. 12), een maand later reeds Thessaloniki te hebben verlaten richting Athene waar hij na een week het vliegtuig nam richting België. Louter op basis van deze vaststelling kan reeds besloten worden dat zijn zoektocht naar werk in Griekenland alle ernst ontbeert, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing. Maar ook uit zijn verklaringen over zijn pogingen om werk te vinden blijkt dat hij allesbehalve ernstige inspanningen, daartoe heeft gedaan. Hij verklaarde werk gezocht te hebben in Thessaloniki, maar dat niet gevonden te hebben (NPO, p. 12) en de boerderijen rondom Thessaloniki bezocht te hebben en naar werk te hebben gevraagd bij winkels en op de markten (NPO, p. 13). Meermaals gevraagd of hij, los van die winkels en boerderijen, nog andere zaken had geprobeerd om werk te vinden, ontkende verzoeker evenwel uitdrukkelijk (NPO, p. 13). Pas nadat hem werd gevraagd of hij interimkantoren bezocht had, stelde hij van wel. Daar werd hem volgens zijn verklaringen verteld dat hij Grieks moest leren om aan een job te geraken (NPO, p. 13-14). Hij zou daarnaast ook een organisatie bezocht hebben, maar die zou enkel gehandicapte personen helpen en andere organisaties om hem te helpen in zijn zoektocht naar werk zouden daar volgens hem niet bestaan (NPO, p. 14-15). In Athene heeft verzoeker bovendien niet naar werk gezocht omdat hij op dat moment al besloten had dat hij zou vertrekken (NPO, p. 16). Uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen contact gelegd heeft met instanties zoals de Griekse arbeidsdienst (DYPA), en dus ook geen informatie heeft ingewonnen bij dergelijke instanties over mogelijkheden tot tewerkstelling omdat hij er niet over hoorde (NPO, p. 14-15). Nochtans zijn er verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15). Er kan niet blijken dat verzoeker alle stappen mogelijke stappen ondernomen heeft om aan werk te geraken om zodoende zijn situatie in Griekenland te verbeteren en te kunnen integreren in de Griekse samenleving. Bovendien blijkt uit de algemene informatie die voorligt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoeker verklaarde dat hij over een AFM beschikte (NPO, p. 17). Wat betreft de verklaringen van verzoeker omtrent zijn beperkte kennis van de Griekse taal en het hieraan gelieerde onderwijs, wat volgens hem de communicatie bemoeilijkte alsook zijn zoektocht naar werk, dient opgemerkt te worden dat hij niet aantoonde dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om de taal te

leren. Hij stelde scholen bezocht te hebben, maar hiervoor moest betalen (NPO, p. 14). Wanneer hem gevraagd wordt hierover meer uitleg te geven, stelt verzoeker dat dit geen school was maar een soort van appartement. Verder verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij geen andere instellingen meer bezocht had (NPO, p. 15). Later verklaart hij dan weer dat hij weldegelijk scholen zocht en bij de overheid langs ging (NPO, p. 16). Nog daargelaten dat zijn wisselende verklaringen twijfel zaaien over de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden inspanningen, kan verzoeker ook geen enkel begin van bewijs voorleggen van zijn contact met deze scholen zoals mailverkeer of brieven. Hoe dan ook, de loutere vaststelling dat hij moest betalen om les te volgen betekent niet dat taalonderwijs in Griekenland niet bestaat of niet toegankelijk zou zijn voor hem als erkend vluchteling. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel verschillende integratieprogramma's met het oog op integratie van statushouders ontwierp die worden uitgevoerd door partners, zoals internationale organisaties (onder andere IOM) en ngo's en dat deze diensten onder meer taalcursussen aanbieden, cursussen gericht op de ontwikkeling van vaardigheden, en cursussen ter voorbereiding op een baan in Griekenland ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 42-44), maar ook dat de vraag het aanbod ruimschoots overschrijdt (AIDA, Country Report Greece. Update 2024, p. 263-264). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Bovendien doet het niet machtig zijn van de Griekse taal, niets af aan de mogelijkheid om werk te zoeken waarvoor geen (goede) kennis van de Griekse taal vereist is, zoals de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de kans vergroot op andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt. Uit de verklaringen van verzoeker kan verder niet met zekerheid afgeleid worden dat hij in Griekenland niet over een AMKA beschikte (NPO, p. 18). Hij toont ook niet aan dat hij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om een AMKA te verkrijgen en deze te activeren.

Verder verklaarde verzoeker in Kos drie dagen op straat geleefd te hebben in afwachting van zijn vertrek naar Thessaloniki (NPO, p. 11). Behalve de week in Athene - waar hij enkel en alleen naar toe ging in afwachting van zijn vlucht - verbleef hij gedurende zijn verblijf van ongeveer een maand als statushouder in Griekenland hoofzakelijk in Thessaloniki (NPO, p. 12). Hoewel hij daar grotendeels op straat verbleef naast een kerk, slaagde verzoeker er ook in om een dak boven zijn hoofd te hebben. Zodra hij geld had, huurde hij een huis/kamer (NPO, p. 18-19). Bovendien deed hij geen moeite om één van de beschikbare hulpkanalen, zoals derde organisaties, ngo's of de Griekse overheid, te raadplegen om hem te helpen bij het vinden van een meer duurzaam verblijf (NPO, p. 21), zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing. Zoals reeds aangehaald, bleef verzoeker slechts een maand na het verkrijgen van zijn status in Griekenland en ondernam hij slechts beperkte pogingen om werk te vinden, wat zijn situatie in Griekenland op vlak van huisvesting had kunnen verbeteren. Door in het verzoekschrift louter zijn eerdere verklaringen over zijn situatie in Griekenland te herhalen, slaagt hij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn inspanningen wat betreft zijn zoektocht naar werk en huisvesting in Griekenland te weerleggen.

Met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij medische zorgen trachtte verkrijgen in Griekenland, maar deze niet ontving omdat hij daarvoor diende te betalen (AD, DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland), maar dat dit tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele keer ter sprake gekomen is. Hij stelde tijdens dit onderhoud simpelweg dat zijn medische toestand goed was en nergens in zijn relaas kwam naar voren dat hij beroep heeft moeten doen op medische instanties in Griekenland. Hoe dan ook, het loutere feit dat hij zou dienen te betalen voor medische zorg, houdt niet in dat hij hier geen toegang tot heeft. Uit zijn verklaringen kan niet afdoende blijken dat hij medische of psychologische verzorging nodig had of dat hel dergelijke verzorging als statushouder in Griekenland zou zijn ontzegd, noch dat hij de nodige stappen zou hebben gezet om zijn rechten als statushouder op het vlak van gezondheidszorg te doen gelden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en hij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen neemt uiteraard niet weg dat hij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Hij maakt, gelet op het voorgaande, dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate dat hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen had voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling bracht die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties, gelet op het ontbreken van

een bijzondere kwetsbaarheid en de vaststellingen inzake verzoekers zelfredzaamheid en netwerk, dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoeker verklaarde verder dat een van de redenen voor zijn vertrek uit Griekenland het daar aanwezige racisme was. Hij verklaarde bij aankomst op het eiland Kos door de Griekse politie van zijn bezittingen ontdaan te zijn en op agressieve wijze behandeld te zijn (NPO, p. 10). Daarnaast werd hij in Athene en Thessaloniki elke dag door de politie gecontroleerd, aangesproken met de term "*arabsha malaka*" en op een slechte manier bekeken (NPO, p. 15 en 20). Bij de DVZ verklaarde hij geen problemen te hebben gekend met de Griekse autoriteiten behalve het feit dat de politie in het asielcentrum hem en anderen eenmalig had gezegd dat zij terroristen waren. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij wel problemen had gekend met de grenspolitie maar daarna geen problemen meer heeft gekend met de Griekse autoriteiten om vervolgens te verklaren dat hij nu en dan gestopt werd door de politie die hem uitschold (NPO, p. 15). Later wijzigt hij zijn verklaringen opnieuw en stelt hij dat hij elke dag door de politie werd gecontroleerd, uitgescholden en slecht bekeken werd (NPO, p. 20). Het gebrek aan consistentie in zijn verklaringen doet vragen rijzen over de ernst en frequentie van de controles waaraan hij zou zijn onderworpen en van de beledigende taal die ten aanzien van verzoeker zou zijn gebruikt. Hoe dan ook blijkt dat verzoeker voor geen van deze incidenten stappen heeft ondernomen om deze aan te kaarten bij de (hogere) Griekse autoriteiten. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij geen klacht ingediend heeft omdat hij geen vertrouwen meer had in de Griekse autoriteiten als gevolg van het racisme, dient opgemerkt te worden dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij naar aanleiding van het optreden van de (grens)politie geen klacht ingediend heeft of melding gemaakt heeft van het voorval bij een ngo of andere derde organisatie omdat het simpelweg niet in hem opkwam dit te melden of verdere stappen te ondernemen (NPO, p. 19). Indien de Griekse (hogere) autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om zijn rechten te doen gelden en hiervoor de nodige stappen te ondernemen. Evenmin heeft verzoeker klacht ingediend tegen de politie toen hij gefouilleerd en/of racistisch bejegend werd door de politie in Thessaloniki of Athene. Volgens verzoeker kon hij geen klacht indienen tegen de politie. Echter kan uit zijn verklaringen niet blijken dat hij zich geïnformeerd heeft over de beschikbare nationale rechtsmiddelen of klachtprocedures. Hetzelfde geldt met betrekking tot zijn verklaringen over zijn problemen met Pakistanen (NPO, p. 13 en 20). Die zouden hem bestolen hebben, maar ook hierbij heeft verzoeker nagelaten om deze problemen bij de bevoegde instanties aan te kaarten (NPO, p. 20). Hieruit kan aldus niet afgeleid worden dat de autoriteiten niet bereid of in staat waren om hulp te bieden. Bovendien belet niets verzoeker om als persoon die in Griekenland als vluchteling werd erkend, alsnog klacht in te dienen over deze door hem aangehaalde feiten bij de bevoegde Griekse instanties in geval van terugkeer naar deze EU-lidstaat. Griekenland is overigens helaas niet de enige EU- lidstaat waar vluchtelingen racistisch of discriminatoir kunnen worden bejegend. Zonder de ernst van racistische incidenten op enige wijze te willen minimaliseren dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn algemeen betoog in het verzoekschrift inzake het racisme in Griekenland niet aantoonst dat zijn voorzienbare levensomstandigheden als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en over een geldige ADET beschikt hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ook met zijn algemeen betoog inzake de bedreigingen van de Griekse rechtstaat en de persvrijheid en citaten uit rapporten en persartikels hierover toont hij dit niet aan.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht werpen op bovenstaande analyse. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: "*De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, scholing, familiesituatie en verblijf in Gaza wordt in deze beslissing niet getwijfeld, maar hebben nagenoeg geen invloed aangezien ze geen betrekking hebben op uw leven in Griekenland. De overige documenten werden in supra reeds besproken.*" Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze

motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en om die reden door de Raad worden overgenomen.

De verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU en artikel 47 van het Handvest stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET